

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1209/22
12.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: мр Сретка Јанковића, председника већа, Драгољуба Албијанића, Растка Поповића, Марка Јоцића и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Слађана Лазића, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Зденка Томановића и адвоката Марка Драшковића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.541/16 од 21.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, у присуству окривљеног АА, његових бранилаца, адвоката Зденка Томановића и адвоката Марка Драшковића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужилаштва у Београду, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБИ окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Зденка Томановића и адвоката Марка Драшковића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.541/16 од 21.06.2022. године, у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеног АА, због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде, применом одредби члана 4, 42, 43, 45, 54 и 63 КЗ, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **30 (тридесет) година**, у коју му урачунава време које проводи у притвору од 17.05.2016. године, када је лишен слободе, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, док се у преосталом делу жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Зденка Томановића и адвоката Марка Драшковића и жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда, у **непреиначеном делу, ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.541/16 од 21.06.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, за које га је првостепени суд осудио на казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година, у коју му је урачунао време које проводи у притвору од 17.05.2016. године, када је лишен слободе, па до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећена ББ и ВВ се упућују на парнични поступак, ради остваривања имовинско-правног захтева.

На основу члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 ЗКП-а, обавезује се окривљени АА да на име судског паушала плати суду износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини, сходно одредби члана 262 ЗКП-а, бити одлучено накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Више јавно тужилаштво у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, преиначи побијану пресуду и окривљеног АА осуди на казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година,

-окривљени АА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде одредаба Законика о кривичном поступку и висини казне, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста преиначи и окривљени ослободи одговорности, са захтевом да буде позван на седницу већа,

-браниоци окривљеног АА, адвокат Зденко Томановић и адвокат Марко Драшковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји поднету жалбу, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и у смислу одредбе члана 458 став 2 ЗКП-а нареди да се нови главни претрес пред првостепеним судом одржи пред потпуно измењеним већем, или да ожалбену пресуду преиначи и окривљеном изрекне знатно блажу казну, са предлогом да окривљени и његови браниоци буду позвани на седницу већа или претрес.

Одговор на жалбу јавног тужиоца изјавио је бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Драшковић, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду.

У свом поднеску Ктж.бр.1295/22 од 08.12.2022. године, Апелационо јавно

тужилаштво у Београду предложило је Апелационом суду у Београду да се усвоји жалба јавног тужиоца, преиначи побијана пресуда тако што ће се окривљеном АА због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ изрећи казна затвора у трајању од четрдесет година, а да се жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Зденка Томановића, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Зденка Томановића и адвоката Марка Драшковића, па је, након разматрања навода и предлога у изјављеним жалбама, одговора на жалбу, као и након разматрања предлога Апелационог јавног тужиоца из цитираног поднеска, те након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама и након што је саслушао наводе странака датих на седници већа, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП-а, донео одлуку као у изреци пресуде.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, одбрана окривљеног, пре свега браниоци, у изјављеној жалби указују да првостепена пресуда уопште нема разлога, а дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а све у погледу одлучне чињенице која је од значаја за правну квалификацију радњи окривљеног АА, која се огледа у закључку првостепеног суда, да је окривљени извршио кривично дело убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ – кривично дело тешко убиство на свиреп начин. У својим жалбама окривљени и браниоци указују да за ову одлучну чињеницу да је окривљени лишио живота своју супругу на свиреп начин и од које зависи и правна квалификација радњи окривљеног и за коју првостепени суд наводи да је неспорно утврђено, првостепени суд у образложењу побијане пресуде није дао јасне и несумњиве разлоге.

Наиме, по ставу окривљеног и његових бранилаца, у току кривичног поступка нису изведени поуздани докази о облику виности окривљеног у односу на свирепост као квалификаторни услов за постојање кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, односно, првостепени суд у образложењу пресуде не наводи да ли је окривљени током извршења предметног кривичног дела био свестан да оштећеној наноси тешке болове, психичку патњу и страх, те какав је став окривљеног према патњама и боловима оштећене и да ли је он имао жељу да наноси жртви тешке болове и патњу. Следом изнетог, браниоци окривљеног у својој жалби инсистирају да услед несумњиво утврђене чињенице да је радње извршења кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим првостепеном пресудом, трајала свега неколико секунди, односно да је првих једанаест убодина, од којих су две одбрамбене, задате за врло кратко време од 10-15 секунди, да је у тих 10-15 секунди дошло до малаксалости, наглог помућења свести и пада на тло, док по ставу одбране, у конкретном случају се не ради о боловима и патњи које оштећена трпи дуже време, јер их оштећена не осећа, обзиром да код ње најпре након 10-15 секунди долази до помућења свести, када се осећај страха и бола смањује, а након 30-60 секунди потпуно престаје и оштећена је без свести, те се у конкретном случају не ради о кривичном делу тешко убиство на свиреп начин из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, будући да по ставу одбране, окривљени оштећеној није нанео прекомерне и непотребне физичке и психичке патње и болове великог

интензитета. У прилог овој тези, браниоци окривљеног детаљно интерпретирају и становишта из судске праксе у погледу правне квалификације радњи кривичног дела и цитира делове пресуда како је то детаљно и исцрпно наведено у изјављеној жалби, са другачијим правним ставом у односу на правни став који је заузео првостепени суд квалификујући радње окривљеног АА.

Следом горе наведених жалбених навода, браниоци окривљеног, а и сам окривљени у својој жалби инсистирају на томе да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање и у конкретном случају погрешно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ.

Веће Апелационог суда у Београду, налази да су овакви жалбени наводи како окривљеног, тако и бранилаца окривљеног, у потпуности неосновани.

Наиме, првостепени суд је приликом доношења побијане пресуде анализирао и оценио све изведене доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, након чега је, а насупрот изнетим жалбеним наводима одбране окривљеног, утврдио чињенично стање на коме је засновао своје чињенично-правне закључке.

Тако је првостепени суд пошао од неспорне чињенице да је у ноћи између ..2016. године у ... улици број ..., у стану број ..., који се налази на ... спрату стамбене зграде, покојна ГГ лишена живота од стране окривљеног АА на начин описан у изреци побијане пресуде, а да је потом окривљени истим ножем себи нанео лаке телесне повреде, ближе наведене такође у изреци побијане пресуде, а потом и попио неутврђени број таблета “Ефтила” и “Анафранила”, које су код окривљеног проузроковале поремећај свести, што је представљало тешко оштећење здравља.

Надаље, како у току поступка странке нису ни у једном делу спориле, суд је прихватио све доказе који се односе на утврђивање ових чињеница у виду записника о увиђају, форензичког прегледа лица места, ДНК анализу, обдукциони записник, фотодокументацију, налаз и мишљење Комисије судских вештака медицинске струке и психијатра, изјашњење вештака медицинске струке и психијатра на главном претресу у погледу механизма настанка телесних повреда, врсте и тежине телесних повреда и тока и динамике повређивања оштећене и у том смислу суд их посебно није образлагао, а које доказе је детаљно интерпретирао у образложењу побијане пресуде.

Правилно првостепени суд закључује да је једино спорно правно питање било да ли је окривљени због наглог престанка коришћења лека “Лоразепам” у тренутку извршења кривичног дела које му је стављено на терет био у стању урачунљивости и да ли је због интензитета динамике наношења повреда одговарајућа правна квалификација и да ли се ради о кривичном делу тешко убиство из члана 114 КЗ или пак, о кривичном делу убиство из члана 113 КЗ.

Решавајући ово спорно правно питање, првостепени суд је у потпуности прихватио налаз и мишљење, као и допуну налаза Комисије вештака др Светислава

Мишковића, др Милане Станковић и Мирјане Зебић, као и њихова изјашњења са главног претреса, дакле, самим тим и сву медицинску документацију која је била предмет стручне обраде Комисије вештака и на несумњив начин утврдио да су актуелном психијатријско-психолошком експлорацијом вештаци закључили да су интелектуалне способности окривљеног у границама високог просека, да се ради о особи са одликама мешовитог поремећаја личности, прелевантно-опсесивно нарцистичког типа, да су након увида у медицинску документацију, као и сагледавањем анамнестичких података у испољеној симптоматологији у наведеном периоду, а које испитаник презентује током оба вештачења, закључак вештака да у форензичко-психијатријском смислу регистроване дестабилизације нису имале обележја душевне болести, да у опсежној медицинској документацији нема аргументације о постојању поремећаја перцепције, односно о присуству халуцинаторних доживљавања код испитаника, тј. нису евидентирани. Императивне акустичне халуцинације о чијем присуству испитаник саопштава, а непосредно пре извршења предметног дела не импонују као аутентичне, у време извршења кривичног дела које се окривљеном АА ставља на терет, а за које он износи амнезију (несећање), имајући у виду специфична обележја примарне структуре и динамике његове личности, пролонгирану повишену емоционалну напетост, генерисану континуираним дејством стресора у склопу дијагностикованог депресивно-анксиозног стања, као и то да се истовремено испитаник налазио у стању омамљености под утицајем лекова са психоактивним дејством (“Ефтил” и “Анафранил”), вештаци су закључили да су његове способности да схвати значај дела, као и његове могућности да управља својим поступцима биле смањене до степена битног, али не и битно, с обзиром на то да код испитаника вештаци нису установили постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, друге теже душевне поремећености, зависности од неке од психоактивних супстанци, због чега правилно закључују да мера безбедности медицинског карактера није индикована, па је нису према окривљеном ни предложили.

Првостепени суд је приликом доношења одлуке детаљно анализирао и наводе одбране, односно наводе ангажованог стручног саветника на околности психичког стања окривљеног у време извршења кривичног дела, а на чему се инсистира у изјављеним жалбама окривљеног и његових бранилаца.

Међутим, правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење и допуну налаза и мишљења Комисије вештака, као и изјашњење њихово на главном претресу, који су у потпуности одговорили на наводе одбране и детаљно се изјашњавали на околности урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела и због чега налазе да је био у стању смањене урачунљивости до степена битног, али не битно, објашњавајући да је целокупан ток лечења окривљеног у ..., оцењујући целокупну медицинску документацију која се налази у здравственом картону окривљеног, његовој хоспитализацији и структури личности, попијеним лековима након извршеног кривичног дела и за суд су дали стручно објашњење због чега све наведене околности и подаци нису утицали на урачунљивост окривљеног у време извршења кривичног дела. Ово посебно што је судски вештак Светислав Мишковић на главном претресу детаљно се изјаснио о леку “Лозарепам” и ефектима које он производи, уколико се нагло прекине са конзумацијом (о чему се посебно и детаљно инсистира у изјављеним жалбама окривљеног и његових бранилаца), о другом леку “Клозапин” који је

окривљени примао у ..., објашњавајући да доза која му је била прописана није била у вези са било којом душевном болести, па ни шизофренијом, ценећи и наводе др ... о лечењу у ..., да је приликом требовања лека наведена шифра за шизофренију, те остао при свом ставу да окривљени никако не болује од било које душевне болести, нити заосталости, нити душевне поремећености. Истовремено, сви судски вештаци су мишљења да за време колико се окривљени налази у контролисаним условима, да болује од било које душевне болести, који притвор представља за испитаника стресне услове под чињеницом да се против њега води кривични поступак за озбиљно кривично дело, сигурно би у таквим условима испољио било какав симптом душевне болести и да према својој расположивој документацији која је била предмет анализе вештака такав податак не постоји. На главном претресу сва три судска вештака су одговарали на бројна питања одбране, детаљно дајући стручна објашњења на свако питање браниоца и ни једног тренутка њихов писани налаз и мишљење на главном претресу није доведен у сумњу, због чега га је правилно првостепени суд прихватио у потпуности, као изјашњења судских вештака датих на главном претресу.

Такође, суд је прихватио и исказ сведока ДД, ..., где је окривљени био на руководећем положају, да је лекар опште праксе и да никада није прегледала окривљеног АА, већ му је на његов захтева прописивала “Лоразепам”, а по основу ранијег извештаја психијатра због несанице и анксиозности из 2011. и 2012. године, те је објаснила праксу како је исписивала рецепте за поменути лек за окривљеног у наведеном периоду. Исказ сведока ЋЋ такође је прихватио, који је детаљно интерпретиран у образложењу побијане пресуде, који се не сећа прегледа окривљеног из априла месеца 2016. године, а исти је у складу са осталим изведеним доказима, а након предоченог лекарског извештаја навео је да је по занимању ... и да се може изјаснити око редовне праксе конзумирања “Лоразепама” у количини која је наведена у лекарском извештају и да се најчешће користи као помоћни препарат у лечењу напетости, као и анксиолитик. Суд је у потпуности прихватио и исказ сведока ЕЕ, ординирајућег лекара окривљеног за време боравка у ..., после отпуштања са ..., чији је исказ детаљно интерпретиран у образложењу побијаног решења, да је уочила код окривљеног, односно приметила нерасположење, али да то није задовољавало критеријуме за депресивну епизоду у том тренутку, па стога, на отпусној листи сведок и ставила дијагнозу – емоционално нестабилни поремећај, импулсиван тип. То подразумева да наведена дијагноза обухвата функционисање окривљеног у дужем временском периоду, што је закључила из анамнестичких података, документације која јој је достављена, при чему из медицинске документације са ... је констатована дијагноза F32, без категоризације која је тежина депресивне епизоде и F60, који подразумева поремећај личности, такође без категоризације и да је у том документу стајала и интоксикација лековима са шифром T.42.6 – покушај самоубиства, због чега му је преписала лек за анемију и “Лоразепам” који је у ранијем периоду окривљени конзумирао и лек “Санвал”. Током лечења сведок код пацијента није уочила било какве патолошке или психотичне промене и да је коначна дијагноза по отпуштању била да код окривљеног постоји емоционално нестабилан поремећај личности. Надаље, суд је прихватио исказ сведока ЖЖ, који је потврдио исказ сведока ЕЕ у погледу дијагнозе окривљеног, да је отпуштен са дијагнозом F60.3 која представља емоционално нестабилан поремећај личности. Такође, суд је прихватио исказ сведока ЗЗ, при чему из садржине исказа овог сведока није утврдио било какву релевантну чињеницу која би

била од утицаја на утврђивање чињеничног правног стања у овом поступку. Суд је прихватио и исказ сведока ББ, ... преминуле, да је мотив доласка у ... било смештање мајке покојне оштећене у болницу, а не лечење окривљеног, да је окривљени дуже време био у нерасположењу због губитка посла, да код њега није приметила било какво неуобичајено понашање које би указивало на постојање неке душевне болести. Такође, првостепени суд је прихватио исказ окривљеног ИИ, комшије окривљеног и оштећене, који нису очевидци догађаја, као и исказе полицијских службеника ЈЈ и КК који су сведочили о увиђају који записници потврђују њихове исказе.

Имајући у виду све напред наведене наводе, првостепени суд није прихватио изјашњење стручног саветника ..., који је навео да је окривљени у време извршења кривичног дела био неурачунљив због стања психотичне декомпензације под дејством императивних халуцинација, јер је његово изјашњење у потпуности у супротности са писаним налазом и допуном налаза Комисије вештака психијатра и психолога, њиховим изјашњењима на главном претресу, у супротности са медицинском документацијом која је била предмет анализе наведене комисије са исказима свих ординирајућих лекара – докторке у ..., ..., ..., у..., из којих доказа је суд неспорно утврдио да је окривљени у време извршења кривичног дела био у стању смањене урачунљивости, али не битно. Поред осталог, изјашњење стручног саветника се искључиво односило на неаргументовану критику рада Комисије судских вештака, свих лекара који су ординирали у току смештања окривљеног пре и после извршења кривичног дела, те на потпуно неоснован и нестручан начин давао изјашњења о неурачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела, које изјашњење суд није могао прихватити, сматрајући да је било усмерено на помагање процесног положаја окривљеног у поступку.

При томе је првостепени суд правилно имао у виду да је заменик ВЈТ-а у Београду на главном претресу ставио примедбе на изјашњење стручног саветника одбране, налазећи да је пристрасан са аргументованим информацијама са којима је заменик ВЈТ располагао, да је стручни саветник био у посети окривљеном у притворској јединици Окружног затвора, тако што је затражио дозволу судије за претходни поступак, са наводима да је изабрани лекар окривљеног, да треба да обави преглед пацијента и да му да адекватну терапију, те је злоупотребљавајући дозволу судије, пре него што је обављено вештачење окривљеног у фази поступка када се окривљени бранио ћутањем, обавио разговор са окривљеним, испитао га на околности извршења кривичног дела, а потом доставио писмено тужилаштву у виду налаза у коме се интерпретира будућа одбрана окривљеног коју окривљени до тада није ни изнео. Наведена одбрана у налазу стручног саветника у потпуности се подудара са одбраном коју је у каснијој фази истраге окривљени изнео, а потом и на главном претресу. Напред наведено одбрана није спорила, па у вези са свим доказима које је суд прихватио, а који се тичу урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела, додатно је поткрепљено уверење првостепеног суда да изјашњење стручног саветника не прихвати, налазећи да је пристрасно и нестручно.

Надаље, приликом доношења првостепене пресуде првостепени суд је прихватио одбрану окривљеног АА, у којој није спорио да је наведеног дана задао убодне ране својој супрузи по броју и распореду, те врсти и тежини телесних повреда

на начин како је то описано у изреци пресуде, од којих је оштећена неспорно преминула.

Надаље, окривљени је своју одбрану базирао на тези да је због гласова које је чуо у својој глави и претходно лошег психичког стања у стању неурачунљивости, због наглог престанка употребе “Лоразепама”, будући да се не сећа догађаја који је предмет овог поступка, извршио предметно кривично дело, те да је потом покушао самоубиство када је постао свестан шта се десило. Међутим, овакву одбрану првостепени суд правилно није прихватио из разлога, јер је иста у супротности са налазом и допуном налаза Комисије судских вештака психијатра и психолога, његовим детаљним изјашњењем на главном претресу, исказима свих ординирајућих лекара и медицинском документацијом. Одбрана је у целости била усмерена на избегавање кривице, а његова одбрана у делу да се само не сећа убадања оштећене и да се пробудио поред покојне и потом схватио шта се десило и због тога покушао да изврши самоубиство самоповређивањем и конзумирањем неутврђене количине лекова, била је предмет оцене и Комисије судских вештака психијатара на главном претресу, који су стручно искључили могућност делимичне амнезије догађаја, дајући стручно објашњење за такву тврдњу вештака, те у том смислу суд није прихватио одбрану окривљеног.

Став суда да не прихвати одбрану окривљеног у наведеном делу базира се и на његовом понашању након извршеног кривичног дела, имајући у виду самоповређивање окривљеног ножем, након чега је попио неутврђену количину лека “Ефтил” и “Анафранил” и навео да је то учинио када је схватио шта је урадио, коју суд не прихвата, будући да је самоповређивање и конзумирање лекова била предмет оцене судских вештака медицинске струке др Бранимира Александрића и Анђелке Спасић, из чијих налаза и изјашњења суд је утврдио да су повреде које је окривљени сам себи нанео биле површинске, дакле, не опасне по живот и да је врста лека коју је окривљени попио - “Ефтил” у неутврђеној количини - малог токсичног дејства, а да је недостајала само једна таблета “Анафранила” који је више токсичан, при чему је концентрација у крви указивала да је доза била нешто мало више токсична, што све указује да је након импулсивне реакције и количине беса који је исказао наносећи оштећеној бројне убодине, окривљени под пуном свешћу, манипулативно и пре свега рационално почео да припрема будућу одбрану у кривичном поступку, за који је према образовним знањима, будући да је завршио правни факултет и нивоа интелигенције који је утврђен налазом и мишљењем Комисије судских вештака знао, да ће бити покренут бирајући мало токсичан лек, пишући опроштајно писмо за које је члан Комисије судских вештака Мирјана Зебић навела да када је у питању рукопис нигде нема тремора, да су слова правилна, крупна слова, што све има везе са његовом тежњом за доминацијом и централном позицијом коју узима, а имајући у виду и енергичност у садржају писма, указује да радње након извршеног кривичног дела предузима у намери да код околине створи утисак сажалења, а што све указује да је окривљени свестан, због структуре личности лишио живота оштећену на начин како је то описано у изреци пресуде.

Понашање окривљеног пре извршења кривичног дела, да је од своје супруге – покојне оштећене захтевао да га хоспитализује у болници у... неколико дана пре убиства, због безвољности, несанице, безвољности за кретањем и излажењем, да је хоспитализован у болници у ... и поред тога што није било индикација за његову

хоспитализацију, већ због терапије која му је прописана интравенозно, био договор са ординирајућим лекаром да се смести у дневну болницу без било каквих психотичних индикација, да је на сопствени захтев од ординирајућег лекара у ... тражио отпуст из дневне болнице са наводима да ће се лечити надаље у ... и то два дана пре убиства, да је оставио здравствену књижицу у..., да је захтевао од покојне оштећене и њене сестре да га воде у Ургентни центар на преглед, будући да се лоше осећао, првостепени суд доводи у везу са немоћи окривљеног да се због снажне нарцисоидне структуре личности која је због губитка посла, позиције моћи и немогућности да запосли своју ћерку и несугласица са покојном оштећеном због тога довела до снажне нарцистичке природе која је резултирала огорченошћу и бесом према другима, али и према себи, због немогућности налажења решења за сопствене проблеме који су били извор бриге, реаговао на начин да оштећену убоде укупно 52 пута, што према мишљењу Комисије вештака на главном претресу, због бројности убода представља реаговање које се може сврстати у изразито импулсивно реаговање, без контроле беса, па је због тога и дошло до лишења живота покојне оштећене ГГ, која ни на један начин није допринела реакцији окривљеног, већ је она била условљена структуром личности, његовим стањем и животом којим је био дубоко разочаран. Напред наведени разлози које је дао првостепени суд дају одговор на детаљне и исцрпне наводе из изјављене жалбе у погледу психичког стања, односно да ли је окривљени критичном приликом био у стању битно смањене урачунљивости, али не битно, или у неурачунљивом стању.

Наиме, у погледу закључка првостепеног суда да је окривљени са умишљајем и у стању битно смањене урачунљивости, али не битно, чије су способности схватања значаја дела и могућности управљања поступком биле смањене до степена битног, али не и битно, лишио живота на свиреп начин своју супругу, сада покојну ГГ и то на начин описан у изреци побијане пресуде, те да су се у његовим радњама остварили елементи кривичног дела тешко убиство на свиреп начин из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, првостепени суд правилно утврђује након свестране анализе свих изведених доказа како посебно, тако и у њиховој међусобној повезаности.

У погледу утврђења одлучне чињенице која представља основ побијања у изјављеним жалбама – да је окривљени кривично дело тешко убиство извршио на свиреп начин, односно да је окривљени сада своју покојну супругу ГГ лишио живота на свиреп начин, првостепени суд је утврдио након анализе свих изведених доказа, пре свега налаза и мишљења и изјашњења Комисије судских вештака др Бранимира Александрића и Анђелке Спасић, у којима су детаљно описали бол оштећене приликом сваког убода појединачно, да је оштећена приликом задобијања сваке повреде ножем трпела све већи и већи бол, а са њиме због осећаја велике угрожености за сопствени живот и све већи и већи страх, па доводећи у везу са бројем повреда нанетих ножем – укупно 52 и одбрамбеним повредама које су констатоване код оштећене ГГ, говори у прилог уверењу суда да је окривљени оштећену лишио живота на свиреп начин. Суд је ценио изјашњење наведених вештака на главном претресу – да је смрт код оштећене наступила у року од 5-10 минута, али и да све повреде имају карактеристике заживотности, те да је до помућења свести код оштећене дошло за веома кратко време, тако што је протеком 10-15 секунди већ дошло до малаксалости и помућења свести и пада на тло, а врло брзо по паду и до губитка свести, најдуже за 30-60 секунди, након чега оштећена више није могла да трпи бол, сматрајући да је временско трајање

трпљења боли код оштећене без утицаја на другачију одлуку суда у погледу правне квалификације дела за које је окривљени оглашен кривим побијаном пресудом. Имајући у виду управо да су судски вештаци навели да је првих 9 убодина у трбух и две прободине на десној надлактици које је оштећена задобила у стојећем ставу, од којих се 7 завршило у ткиву јетре, да су ових укупно 11 убодина задате за веома кратко време, те да је сваким наредним болом оштећена трпела све јачи и јачи бол и повећавао се страх за сопствени живот, а наведена бројност убодних рана и интензитет и динамика наношења, указују на то да је окривљени оштећену лишио живота на свиреп начин због степена боли који је осећала (при чему је веома битан чинилац и предео дела тела у који је убодена пре губитка свести), као и изразито висок степен осећаја страха за сопствени живот, који се такође појачавао сваким следећим убодом. У прилог наведеном стоји и исказ сведока ИИ, комшије у ..., који је у свом исказу навео да га је критичном приликом око 3,00 часа пробудио снажан женски врисак који је био непрекидан, да се дешавало у 3-4 маха, а да је укупно трајао око 10-ак секунди, да зна да је тај врисак пробудио и његову супругу, то такође указује да је окривљени оштећену лишио живота на свиреп начин због степена боли коју је осећала, као и изразито високог степена осећаја страха за сопствени живот који се повећавао, како је већ наведено, сваким следећим убодом.

Дакле, имајући у виду напред наведено, правилан је закључак првостепеног суда да је окривљени АА извршио кривично дело са директним умишљајем јер је био свестан свога дела, знао да су његове радње забрањене, хтео њихово извршење, био свестан да оштећеној наноси тешке болове, психичку патњу и страх, што је утврђено из налаза и мишљења Комисије вештака, као и њихових изјашњења, а како урачунљивост окривљеног АА током овог поступка није доведена у питање, односно да је била смањена, али не битно, што је утврђено из налаза и мишљења Комисије судских вештака, првостепени суд налази да у пуној мери стоји његова кривица, због чега га је за извршено кривично дело огласио кривим, а и због чега је правилно одбио предлог за новим вештачењем окривљеног, како се то предлаже у изјављеној жалби бранилаца окривљеног.

Наводи бранилаца окривљеног који се односе на недостатак доказа о постојању мотива на страни окривљеног АА да изврши предметно кривично дело, нису од утицаја на другачију одлуку, пре свега код чињенице да мотив за извршење кривичног дела тешко убиство из члана 114 КЗ није законско обележје тог кривичног дела, те не мора бити утврђен, па самим тим да исти током поступка није утврђен, не представља повреду кривичног закона на штету окривљеног. Ово пре свега што у конкретном случају постоје докази да је окривљени извршио предметно кривично дело што је одлучујући критеријум, а као што је пракса показала постоје и кривична дела убиства, без мотива.

У погледу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да се основано жалбом окривљеног и његових бранилаца указује да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке, није дао адекватан значај олакшавајућој околности, пре свега чињеници раније неосуђиваности окривљеног, док с друге стране, није ценио његове године живота, као и чињеницу да је његова урачунљивост у време извршења кривичног дела била смањена, али не до степена битно, због чега је овај суд

у одсуству отежавајућих околности на страни окривљеног, побијану пресуду преиначио и окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му је урачунао време које проводи у притвору од 17.05.2016. године па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, налазећи да је одмерена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, јачини угрожавања, односно повреде заштићеног добра, личности окривљеног и да ће се истом у конкретном случају постићи сврха изрицања кривичних санкција и општа сврха кажњавања из члана 4 и 42 КЗ-а.

Осим наведеног, стоји и чињеница на коју се указује жалбом бранилаца окривљеног, да је првостепени суд упућивањем на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева лица које није овлашћено да такав захтев остварује у парничном поступку, повредио одредбу члана 253 ЗКП-а, будући да по ставу одбране између покојне оштећене ГГ и сведока ББ није постојала заједница живота, нити су оне живеле у заједничком домаћинству, али је нашао да напред наведени жалбени наводи нису од утицаја на другачију одлуку, јер по оцени овог суда управо упућивање на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева, јесте прилика да се наведена неправилност исправи у парничном поступку у коме ће бити правилно примењене одредбе Закона о облигационим односима, на које се одбрана у изјављеној жалби позива.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 и члана 459 став 1 ЗКП-а, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Слађан Лазић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
мр Сретко Јанковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић